

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 913/2015
07.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Р.М. из Ч., чији је пуномоћник З.Ђ., адвокат из С., против тужене Опште болнице С. из С., чији је пуномоћник И.Х., адвокат из С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2536/14 од 26.01.2015.године, у седници већа одржаној дана 07.04.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2536/2014 од 26.01.2015.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сенти П1 660/2013 од 20.05.2014. године, ставом првим изреке усвојен је у целости тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог број 51-464 од 15.07.2013.године, којим решењем је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на послове-лекара специјалисте ортопедије на Одељењу за ортопедију, Службе за хирургију, Сектора хируршке гране медицине Опште болнице С. у року од 8 дана под теретом принудног извршења. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 70.500,00 динара, у року од 15 дана под теретом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2536/14 од 26.01.2015.године, ставом прим изреке жалба тужене је усвојена и пресуда Основног суда у Сенти Посл.број П1 660/13 од 20.05.2014.године преиначена, тако што је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број 51-464 од 15.07.2013.године којим му је отказан уговор о раду и обавезана тужена да тужиоца врати на рад и распореди на послове лекара специјалисте ортопедије на Одељењу за ортопедију, Службе за хирургију, Сектора хируршке гране медицине Опште болнице С., одбијен као неоснован. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима парничног поступка, тако што је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од

70.500,00 динара одбијен и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.000,00 динара у року од 8 дана.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 9. ЗПП на које ревизијски суд пази по службеној дужности, нити повреде поступка прописане одредбом члана 374. став 2. ЗПП, јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, а дати разлози су јасни и непротивуречни.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац се налазио у радном односу код тужене на пословима доктора медицине, специјалисте ортопедије и трауматологије по закљученом уговору о раду од 01.06.2012.године, ради обављања послова лекара специјалисте, на Одељењу за ортопедију, Службе за хирургију, Сектора хируршке гране медицине Опште болнице С.. Решењем истражног судије Вишег суда у Суботици Пословни број Ки 50/13 од 25.05.2013.године против тужиоца је одређено спровођење истраге због основане сумње да је извршио кривично дело примања мита из члана 367. став 6. а у вези са ставом 2. Кривичног законика, и одређен му притвор. Решењем тужене од 27.05.2013.године тужилац је привремено удаљен са рада са даном 25.05.2013.године док траје притвор, а које је примио у Окружном затвору Суботица дана 06.06.2013.године. Тужени је дана 06.06.2013.године доставио тужиоцу упозорење због постојање разлога за отказ уговора о раду на основу члана 179. тачка 2. и члана 180. Закона о раду, јер је својом кривицом извршио повреду радне обавезе предвиђене тачком 19. подтачка 17. Уговора о раду, односно повреду предвиђену чланом 115. став 1. тачка 17. Колективног уговора Опште болнице С.. Изјашњење на упозорење доставио је туженом у коме је навео да се налази у притвору и да не може детаљније да се изјасни на упозорење, и да није захтевао новчане износе ради обављања операције. Предложио је прекид поступка до његовог изласка из притвора како би адекватно могао да припреми своју одбрану и да се удаљи са радног места док траје притвор; да му нису достављене изјаве пацијената и трећег лица на које се тужена позива да би могао да се изјасни о наведеним изјавама као и о којој болести се ради код предметних пацијената. Тужена је дана 15.07.2013.године донела решење о отказу уговора о раду тужиоцу број 51-464 од 15.07.2013.године, зато што је дана 05.02.2013.године пре подне у болничкој соби Службе за хирургију, Опште болнице С. од пацијенткиње Б.Е. рођене године из М., захтевао да му плати 920 евра за операцију уградње протезе кука; што је дана 05.02.2013.године пре подне у Служби за хирургију Опште болнице С. од Ш.Е. из М., рођаке пацијенткиње Б.Е. из М. захтевао да му плати 920 евра да би његову тетку Б.Е. оперисао и уградио јој протезу кука; што је дана 22.05.2013.године пре подне у Служби за хирургију Опште болнице С. од Ј.А. из С., сина пацијенткиње Ј.Ј. из Х. захтевао да му плати 920 евра да би оперисао и уградио протезу кука његовој мајци Ј.Ј., чиме је својом кривицом извршио повреду радне обавезе предвиђене

тачком 19. подтачка 17. Уговора о раду број 51М296 од 01.06.2012.године, односно својом кривицом извршио повреду предвиђену чланом 115. став 1. тачка 17 Колективног уговора тужене те да му радни однос престаје даном уручења решења. У решењу о отказу уговора о раду наведено је да је на основу изјаве пацијенткиње Б.Е. утврђено да је тужилац од ње захтевао да му плати 920 евра за операцију уградње протезе кука, да је на основу пријаве рођака Ш.Е. утврдио да је од њега захтевао да му плати 920 евра да би његову тетку оперисао и уградио протезу вештачког кука, као и на основу изјаве Ј.А. утврдио да је тужилац од овог лица тражио исплати 920 евра да би пацијанткињу, односно његову мајку оперисао и уградио јој вештачки кук. При том тужена је одбила захтев тужиоца за прекид поступка до његовог изласка из притвора, који је захтевао ради припреме своје одбране.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд применио материјално право одредбу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005 ... 32/2013) и одредбе члана 115. став 1. тачка 17. Колективног уговора тужене и тачку 19 подтачка 17. Уговора о раду када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћања на рад на послове које је обављао код тужене (лекара специјалисте ортопедије на Одељењу за ортопедију, Службе за хирургију, Сектора хируршке гране медицине Опште болнице С.). У складу наведеним одредбама Закона о раду и Колективног уговора туженог, правилно је тужена тужиоцу отказала уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, с обзиром да захтевање или примање мита или друге материјалне користи или друге погодности за радње на раду и у вези са радом Колективним уговором тужене и Уговором о раду, санкционисана је као тежа повреда радне обавезе због које запосленом се отказује уговор о раду. У конкретном случају приликом утврђивања одговорности тужиоца, правилно је другостепени суд закључио да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, односно да је захтевао исплату износа од 920 евра за вршење операције уградње вештачког кука, које извршење радње указује на постојање одговорности тужиоца, због које је правилно тужиоцу решењем тужене отказан уговор о раду. У овом случају није било потребно утврђивање постојања одговорности тужиоца за учињено кривично дело примање мита из члана 367. КЗ РС, јер отказ уговора о раду тужиоца није условљен постојањем правноснажне осуђујуће судске пресуде, јер тужиоцу није отказан уговор о раду на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду у ком случају би се одговорност тужиоца могла утврђивати само на основу правноснажне кривичне пресуде. То овде није случај, јер је тужиоцу отказан уговор о раду на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, а у вези са одредбом члана 115. став 1. тачка 17. и у вези тачке 19. подтачка 17. Уговора о раду, закљученог између тужиоца и тужене, због извршења повреде радне обавезе кривицом запосленог која се састоји у захтевању или примању мита или друге материјалне користи или друге погодности за радње на раду и у вези са радом, па код утврђене одговорности тужиоца за наведену повреду радне обавезе, нису постојали услови за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду због чега је правилно побијаном пресудом одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај истог као незаконитог.

Правилна је и одлука у делу о трошковима поступка, јер је у том делу донета правилном применом одредбе члана 165. ЗПП.

Како је ревизија тужиоца одбијена, то тужиоцу не припадају ни трошкови ревизијског поступка.

Са изложеног, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени наводи које другостепени суд правилно оценио и детаљно образложио, те се даљим образлагањем не би постигло ново тумачење права.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**